

[Borgbjerg.]

er repræsenteret ikke blot af det mandlige, men ogsaa af det kvindelige Køn. Hvis man tager Københavns Skattestatistik, der dog kun omfatter det egentlige København og ikke Frederiksberg og Gentofte, hvor de passive Kapitalister bor i endnu større Udstrækning end i det egentlige København, vil man finde en Rubrik, der lyder: „Enker, Fruer og Frøkener uden Erhverv“.

Paa Forhaand maa man tænke, de maa være meget slet stillede, de erhvervsløse, arbejdsløse Fruer, Frøkener og Enker. Man erfarer imidlertid, at denne lille, ganske uproduktive Gruppe — jeg erindrer om, hvad Faderen til et æret Medlem i sin Tid sagde om denne lille Gruppe, hvordan han vilde have dem behandlet, der er maaske nogle, der kan huske det, han vilde have dem eksporteret i hele Skibsladninger til Tyrkiet; jeg er nu ikke saa grum —, denne ganske uproduktive lille Gruppe raader her i København over en Renteindtægt af 41,6 Millioner og en Formue paa 441,8 Millioner og tæller iblandt sig 38 Millionærer, eller man maa vel i denne Sammenhæng sige Millionærer, og 85, der havde over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Formue.

Af de Eksempler, jeg har nævnt, vil ærede Medlemmer se, at her vil denne Skattelettelses Regn falde frugtbart og vederkvægende. Om det just var det, man havde tænkt sig, da Venstre i Fjor ved denne Tid gik til Valg paa Skattelettelser, tillader jeg mig at betvivle.

Nu kan den ærede Ordfører for Venstre sige saa meget, han vil, at det er let at nævne Eksempler. Men saa skulde det ærede Medlem have gjort det, han nævnte kun et enkelt rent tilfældigt Eksempel. Man kan ikke afvise en Fremdragen af Eksempler ved at tale om Appel til plebejiske Instinkter eller hvad han mente, for man kan simpelt hen ikke bedømme Skattelovforslag uden at undersøge, hvordan de virker, og det kan man navnlig ikke med dette ganske utydeligt affattede Lovforslag, man kan kun gøre det ved at fremdrage en Række Eksempler.

Jeg har i og for sig aldrig været begejstret for denne Rubricering i direkte og indirekte Skatter. Den er mig for stiv, for skematisk, doktrinær. Jeg har ogsaa derfor under tidligere Skatteforhandlinger sagt, at det er for mig ikke afgørende, om man

rubricerer en Skat under det ene eller det andet Navn, men det afgørende er: hvad rammer den, og hvad anvendes dens Udbytte til? Det er det afgørende for os, og det har det altid været. Det maa det ogsaa være ved Bedømmelsen af dette Skattelovforslag.

Den højtærede Finansminister sagde i sin Forelæggelsestale, at Formaalet med disse ændrede Regler for Formuebeskatningen er at vende tilbage til det, der var Grundtanken for den første Formuebeskatning af 1903, nemlig at gøre Skatten af Formueudbyttet dobbelt saa høj som Skatten af den øvrige Indtægt. Det var det, den højtærede Finansminister nu stræbte efter ved disse indviklede og uforstaaelige Regler, som jeg haaber at have tydet rigtigt.

Dertil er der nu imidlertid at bemærke, at det har jo ogsaa været en gammel Tanke fra demokratisk Hold, og den har vist haft Udbredelse langt omkring, ogsaa i Venstre, at Formueskatten egentlig vilde egne sig ganske udmærket, i hvert Fald en Del deraf, for Kommunerne. Staten egner sig i høj Grad til at opkræve Indkomstskat, men for Kommunerne vil Formueskatten eller en Del af Formueskatten være af megen Betydning, for Formuerne kan man ikke løbe med. Der forsvinder Skattelyforholdet og adskilligt andet. Det har været en gammel demokratisk Tanke.

Derfor mener jeg, at man bør ikke blot regne med Statsindkomstskatten, men i Virkeligheden ogsaa regne med den Indkomstskat, der falder omkring i Kommunerne, for at bedømme, om Formueskatten nu er for høj eller ikke. Og ser vi paa den nuværende Formueskat i denne Forbindelse og tænker ikke blot paa Statsindkomstskatten, men ogsaa paa de personlige Skatter, paa Indkomstskatterne rundt omkring i Kommunerne, hvor man ganske vist, det indrømmer jeg, fra 1903 har særlig ude paa Landet — i Byerne bruges det vist meget lidt — et Tilløb til kommunal Formueskat gennem Kildeartsbeskatningen — men kun et Tilløb dertil —, saa vil det alligevel vise sig, at Formueskatten set i Forhold til den samlede Indkomstskat her i Landet ingeni lunde er særlig høj. Jeg tror derfor ikke, den Beregning, den højtærede Minister her har anstillet, eller dette Forsøg paa at føre tilbage til 1903, i Virkeligheden lader sig korrekt begrunde.